

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-05-01)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-05-01)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 172. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010173.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

1. Mai 1863.

Alle Dagens mange Forretninger ere nu besørgede. Mine to Piger har jeg nu sagt Farvel til og haaber nu paa de nye, som skal komme. Det har altid noget uhyggeligt for mig at skulle skifte Folk, at see de gamle drage bort og aabne sit Huus for nye Individuer, om hvem man jo dog ikke veed noget tilforladeligt. Jeg har formelig været lidt tung om Hjertet hele Dagen; nu er det overstaaet.

Vedel og Kone har besøgt mig i Dag. De sagde begge, at de fandt det meget smukt her; det lod til, som om Husets Skjønhed satte Fruen i ondt Lune, og den stakkels Vedel maatte høre mangt et haardt Ord om hans „Dovenskab” s. 173 etc. etc. , der gjorde, at ikke ogsaa de havde et saadant Huus; selv Vedel sagde: „Her er saa smukt, at man bliver ganske melankolsk.” Jeg kunde ikke ganske sætte mig ind i den Virkning af at see noget smukt. Fruen hoster ligesom jeg, det gjorde mig ondt at høre. De lovede mig Begge, at de med det Første vilde komme til mig en Middag i Forening med min trofaste Ven, som jeg ikke haaber svigter. Maaskee Fredagen lod sig bruge hertil. Jeg seer aldrig Fru Vedel, uden at jeg har en Følelse af, at jeg nødvendig engang maa tale med hende i Eenrum en tre fire Timer ad Gangen. Jeg leer ad mig selv over denne Trang, og hun vilde vel lee endnu mere, om hun kjendte den. Jeg har en Følelse af, at dette kloge Barn ret trænger til at tales til, maaskee tager jeg feil, det vil vel engang vise sig.

Hvor smukt dog Veiret har været i Dag. I Morges spaserede jeg paa saa yndige nye Veie med Børnene, Veie, som jeg glæder mig til at vise Dem. I Aften staaer Maanen saa fuld og saa kold paa Himlen, hvad mon Veiret har isinde i Morgen? Hvor har De færdedes i Dag? Har De nydt Naturen, eller har De siddet begravet i Bøger og Ar-beide?

Martensen glædede mig ret igaar ved saa varmt at omtale Dem. Han takkede mig og sagde, at det var mit Værk, at han i Dem havde fundet en Mand, paa hvis Omgang han satte saa stor Priis, og som var saa belærende for ham. De kan vel tænke, min kjære Ven, med hvor megen Glæde jeg lyttede til disse Ord. Han takker mig, og jeg takker Dem for al den Mildhed, Taalmodighed, Udholdenhed, hvormed De er kommet ham imøde. Han er en noget langsom Natur, men sanddru og trofast.

Naar henter De Deres Bord paa Søjvæsthuset? Hermed følger den Mark, som jeg skylder Dem. De kan ikke undres over, at naar man staaer i en stor Gjæld til en Mand, som man ikke kan betale, at man da glæder sig over, at kunne betale en lille....

Et Brev af 5. Maj beretter om huslige Sager. Desuden findes her en Bemærkning om, at Grevinde Danner har skænket Kongens Buste til Studenterforeningen, hvormod Fru Heiberg bemærker: „Det varda heldigt, at ikke hendes egen fulgte med.”